

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ନିମିତ୍ତ ହୋଇ ରୁହ ଯାହାକି କୌଣସି ଜିନିଷ ପ୍ରତି ଆସକ୍ତି ଭାବ ନ ଆସୁ, ମୋର ଏଠାରେ କିଛି ବି ନାହିଁ— ଏଭଳି ଦରିଦ୍ର ହୋଇଯାଅ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମମାନଙ୍କର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାର ଲକ୍ଷ୍ୟ କ’ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ନିଜେ ମରିଗଲେ ଦୁନିଆ ମରିଗଲା—ଏହା ହିଁ ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଶରୀରଠାରୁ ମଧ୍ୟ ମମତା ତୁଟିଯାଉ । ଏଭଳି ଦରିଦ୍ର ହୋଇଯାଅ ଯାହାକି କିଛି ବି ମନେ ନ ପଡ଼ୁ । ଆତ୍ମା ଅଶରୀର ହୋଇଯାଉ । ବାସ୍, ଏବେ ମୋତେ ଘରକୁ ଯିବାର ଅଛି । ଏହିଭଳି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଥିବା ପିଲାମାନେ ହିଁ ଦରିଦ୍ରରୁ ରାଜକୁମାର ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଗରୀବରୁ ଧନୀ, ଧନୀରୁ ଗରୀବ ହେଉଛ । ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଧନୀ ହୋଇଯାଉଛ ସେତେବେଳେ ଦୁନିଆରେ କେହି ଜଣେ ବି ଗରୀବ ରୁହନ୍ତି ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି— ଆତ୍ମା ଶୁଣୁଛି ନା ଶରୀର ଶୁଣୁଛି ? ଆତ୍ମା । ତେବେ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚିତ ଶରୀର ଦ୍ଵାରା ଶୁଣିବ । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ଲେଖୁଛନ୍ତି ଯେ ଅମୃତ ଆତ୍ମା ବାପଦାତାଙ୍କୁ ବହୁତ ମନେ ପକାଉଛି । ଅମୃତ ଆତ୍ମା ଅମୃତ ଜାଗାକୁ ଯାଉଛି । ଏହା ଯେପରି ଅଭ୍ୟାସରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଇଛି, ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ କାହିଁକି ନା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ଅଛି । ଯାହାକୁ ବି ଦେଖୁଛେ ଜାଣୁଛେ ଯେ ସ୍ଵାତ୍ମକର ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମା ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଅଛି କିନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମପାବାତ୍ମକ ଶରୀରରେ ଦୁଇଟି ଆତ୍ମା ଅଛନ୍ତି, ଜଣକୁ ଆତ୍ମା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣକୁ ପରମାତ୍ମା କୁହାଯାଉଛି । ପରମାତ୍ମା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି ଯେଉଁଥିରେ ବ୍ରହ୍ମପାତ୍ମକର ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଅଛି ଏବଂ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ଶରୀର ବିନା ତ ଆତ୍ମା ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କର । ଯଦି ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରିବ ତେବେ ଯାଇ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇପାରିବ ଏବଂ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନକୁ ଯାଇପାରିବ । ପୁଣି ଦୈବୀଗୁଣ ଯେତେ ଧାରଣ କରିବ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କରାଇବ ଆଉ ତା’ସହିତ ସାମ୍ପଦଗୁଣ ଚକ୍ରଧାରୀ ହେବ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି କରାଇବ ତେବେ ସେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ । ଯଦି ଏଥିରେ କେହି ଦୃଢ଼ମନରେ ପଡ଼ୁଛ ତେବେ ପଚାରିପାର । ତେବେ ଏକଥା ସତ୍ୟ ଯେ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ହିଁ ଅଟେ, ଏକଥା ବାବା ବ୍ରହ୍ମପଣ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ତ କହିବେ ନାହିଁ କାରଣ ବାବାଙ୍କୁ ପିଲାମାନେ ହିଁ ପ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ପିତା ନିଜ ସନ୍ତାନକୁ ହିଁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ଯଦିଓ ଲୋକ ଦେଖାଣିଆ ଭାବରେ ଅନ୍ୟର ସନ୍ତାନକୁ ମଧ୍ୟ ଭଲ ପାଆନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଥାଏ-- ଇଏ ମୋର ସନ୍ତାନ ନୁହେଁ । ତେଣୁ ମୁଁ ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛି କାହିଁକି ନା ସେମାନଙ୍କୁ ହିଁ ମୋତେ ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢ଼ାଇବାର ଅଛି । ବାକି ବାହାରର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାଇବା ତୁମର କାମ । କେହି କେହି ତ ଶୀଘ୍ର ବୁଝି ଯାଉଛନ୍ତି, ଆଉ କେହି ପୁଣି ଅଳ୍ପ ବୁଝି ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ଏଠାକୁ ବହୁତଙ୍କୁ ଆସିବାର ଦେଖିବେ ସେତେବେଳେ ଆସିବେ, ଭାବିବେ ସେଠାକୁ ଯାଇ ଦେଖିବା କ’ଣ ହେଉଛି । ତେଣୁ ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ଏହି କଥା ବୁଝାଇବା ଦରକାର ଯେ ବାବା ସବୁ ଆତ୍ମାତ୍ମକୁ ଅଥବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି— ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବାବା ହିଁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ସିଏ କହୁଛନ୍ତି ମୋ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହାକୁ ମନେ ପକାଅ ନାହିଁ । କେବଳ ମୋର ଅବସ୍ଥିତିଚାରୀ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରୁହ ତେବେ ତୁମର ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ପତିତ-ପାବନ ମୁଁ ହିଁ ଅଟେ । ମୋର ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହେବ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ବାବା ହିଁ ପତିତ ରାଜ୍ୟକୁ ପବିତ୍ର ରାଜ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି, ଦୁଃଖରୁ ଉଦ୍ଧାର କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଉଦ୍ଧାର କରି କେଉଁଠାକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି ? ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନକୁ । ତା’ପରେ ପୁଣି ସୁଖଧ୍ୟାନକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି ।

ପବିତ୍ର ହେବା ହିଁ ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ କଥା । ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ବିଷୟରେ ବୁଝାଇବା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସହଜ । ଚିତ୍ର ଦେଖିବା ଦ୍ଵାରା ନିଶ୍ଚୟ ଆସିଯାଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ବାବା ସବୁବେଳେ କହୁଛନ୍ତି— ବହୁତ ଆକର୍ଷଣୀୟ ମୁଣ୍ଡନିଷ୍ପତ୍ତି ଆସି କରି, ତେବେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସେହି ଆକର୍ଷଣ ଆକର୍ଷିତ କରିବ, ବହୁତ ଆସିବେ । ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ ଏହା ହିଁ ବୁଝାଇବା ଦରକାର ଯେ, ଆମେ ବାବାଙ୍କୁ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଏହିଭଳି ହେଉଛୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ଏବଂ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କର । ବ୍ୟାଦକୁ ସର୍ବଦା ସାଥୀରେ ରଖିବା ଦରକାର । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଦରିଦ୍ରରୁ ରାଜକୁମାର ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ପ୍ରଥମେ ତ କୃଷଣ ହେବେ ନା । ଯେପରିଯୁକ୍ତ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନ ହୋଇଛନ୍ତି ସେପରିଯୁକ୍ତ ନାରାୟଣ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଛୋଟରୁ ଯେତେବେଳେ ବଡ଼ ହେବେ ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କୁ ନାରାୟଣ ନାମ ମିଳିବ । ତେଣୁ ସ୍ଵାତ୍ମକର ଦୁଇଟି ଚିତ୍ର ରହିଛି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ହେଉଛ । ଏବେ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଦରିଦ୍ର ହୋଇଯାଇଛ । ଏହି ବ୍ରହ୍ମମାନୁଷ୍ୟ-କୁମାରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଦରିଦ୍ର ଅଟନ୍ତି, ଏମାନଙ୍କ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ କିଛି ବି ନାହିଁ । ଦରିଦ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ଯାହାତ୍ମକ ପାଖରେ କିଛି ବି ନଥାଏ । କିନ୍ତୁ କେତେକଙ୍କୁ ଆମେ ଦରିଦ୍ର ବୋଲି କହିବା ନାହିଁ । ଏହି ବ୍ରହ୍ମପାବାବା ତ ହେଉଛନ୍ତି ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଦରିଦ୍ର । ଏହି ମାର୍ଗରେ ନିଜକୁ ଦରିଦ୍ର ବୋଲି ଭାବିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ, ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ମଧ୍ୟ ଆସକ୍ତିଭାବକୁ ତ୍ୟାଗ

କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ତୁମେ ତରାମା ଅନୁସାରେ ଆସକତିଭାବକୁ ତ୍ୟାଗ କରିଦେଉଛ ନା । ନିଶ୍ଚୟରୂପେ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛନ୍ତି, ଆମର ଯାହା କିଛି ଅଛି ସେସବୁ ବାବାଟଙ୍କୁ ଦେଇଦେଲୁ । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ— ହେ ଭଗବାନ ଆପଣ ଯାହା କିଛି ଦେଇଥିଲେ ସେସବୁ କିଛି ଆପଣଙ୍କର, ଆମର କିଛି ବି ନୁହେଁ । ତେବେ ସେହିଭଳି କଥା ତ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କହୁଥିଲ । ସେ ସମୟରେ ବାବା ବହୁତ ଦୂରରେ ଥିଲେ । ଏବେ ବାବା ତୁମର ଅତି ନିକଟରେ ଅଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ହିଁ ତାଙ୍କର ହେବାକୁ ପଡିବ ନା ।

ତୁମେମାନେ ବାବା ବୋଲି କହୁଛ, ତେବେ ଏହି ବ୍ରହ୍ମପାବାବାଙ୍କ ଶରୀରକୁ ଦେଖିବାର ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ବାବା ବୋଲି କହୁଛ ସେତେବେଳେ ବୁଦ୍ଧି ଉପରକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ଯଦିଓ ଏହି ଶରୀର ଧାର ସୂତ୍ରରେ ନେଇଛନ୍ତି ତଥାପି ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି— ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କ ସହିତ କଥାବାରତ୍ତା ହେଉଛୁ । ବାବା ତ ଏହି ରଥକୁ ଉତ୍ତାରେ ନେଇଛନ୍ତି । ଏହି ଶରୀର ତ ତାଙ୍କର ନୁହେଁ । ଏହା ତ ନିଶ୍ଚିତ ଯେ ଯେତେ ବଡ଼ ଲୋକ ସେତେ ଅଧିକ ଉତ୍ତା ମିଳିବ । ଘର ମାଲିକ ଦେଖିବ— ଯଦି ରାଜା ଘର ଉତ୍ତା ନେବେ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଘରଭଡା ୧ ହଜାର ବଦଳରେ ୪ ହଜାର କହିବ କାରଣ ସିଏ ଜାଣିଛି ଯେ ରାଜା ଧନବାନ ଅଟନ୍ତି । ରାଜା ତ ଘରଭଡା ଅଧିକ ନେଉଛ ବୋଲି କେବେ ବି କହିବେ ନାହିଁ । କାରଣ ସେମାନଙ୍କର ପଇସା ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ନଥାଏ । ସେମାନେ ନିଜେ କାହା ସହିତ ଦେବାନେବାର କଥାବାରତ୍ତା କରନ୍ତି ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ପୁରାଇଭେଟ ସେକ୍ରେଟାରୀ ହିଁ ଦେବାନେବା କଥା ଅର୍ଥାତ୍ ମୁଲତାଲ କରନ୍ତି । ଆଦିକାଳି ତ ବିନା ଲାଞ୍ଜରେ କିଛି କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମପାବାବା ତ ଏସବୁଥିରେ ଅନୁଭବୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ସେମାନେ ବହୁତ ରାଜକୀୟ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଜିନିଷ ଯଦି ପସନ୍ଦ ଆସିଲା ତେବେ ସେକ୍ରେଟାରୀକୁ କହିବେ— ତାଙ୍କଠାରୁ ମୁଲତାଲ କରି ଜିନିଷ ନେଇଆସ ତେଣୁ ଦୋକାନୀମାନେ ଏହିପରି ଜିନିଷ ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ଖୋଲା କରି ରଖିଥା'ନ୍ତି । ମହାରାଜା-ମହାରାଣୀ ଉଭୟ ଆସି ଯେଉଁ ଜିନିଷ ପସନ୍ଦ କରନ୍ତି ତା' ଉପରେ ଆଖି ଦଢ଼ା ଲାଗିତ କରିଦିଅନ୍ତି । ସେକ୍ରେଟାରୀ ଦୋକାନୀ ସହ କଥାବାରତ୍ତା କରି ନିଜର କମିଶନ ମଧ୍ୟ ନେଇଯାଏ । କେହି କେହି ରାଜାମାନେ ନିଜ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ପଇସା ରଖିଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେକ୍ରେଟାରୀକୁ କହିବେ ଯାତଙ୍କୁ ପଇସା ଦେଇଦିଅ । ବ୍ରହ୍ମପାବାବା ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ସମ୍ପର୍କରେ ଆସିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ବିଷୟରେ ସବୁ ଜଣା ଅଛି । ଯେପରି ରାଜାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଭଣ୍ଡାର ରକ୍ଷକ ରହିଥା'ନ୍ତି ସେହିପରି ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଶିବବାବାଙ୍କର ଭଣ୍ଡାର ରକ୍ଷକ ଅଛନ୍ତି । ଏହି ବ୍ରହ୍ମପା ତ ନିମିତ୍ତ ଅଟନ୍ତି । ଯାତଙ୍କର ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରତି ତ କୌଣସି ମୋହ ନାହିଁ କାରଣ ଇଏ ନିଜ ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ମୋହ ରଖିନଥିଲେ, ସବୁକିଛି ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଦେଇଦେଲେ । ତେବେ ପୁଣି ଶିବବାବାଙ୍କ ଧନ ପ୍ରତି ମୋହ କିଭଳି ରଖିବେ । ଇଏ ତ ନିମିତ୍ତ ଅଟନ୍ତି । ଯେଉଁମାନଙ୍କ ପାଖରେ ବହୁତ ଧନ ଥାଏ, ଆଦିକାଳି ସରକାର ତାଙ୍କର କେତେ ତଦନ୍ତ କରିଥା'ନ୍ତି । ଯଦି କେହି ବିଦେଶରୁ ଆସୁଛନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କର ଭଲ ଭାବରେ ତଦନ୍ତ କରାଯାଉଛି ।

ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଗଲଣି ଯେ ଆମକୁ କିଭଳି ଦରିଦ୍ର ହେବାର ଅଛି । ଅନତିମ ସମୟରେ ଯେପରି କିଛି ବି ମନେ ନପଡ଼ୁ । ଆତ୍ମା ଅଗରୀରୀ ହୋଇଯାଉ । ଏହି ଶରୀରକୁ ମଧ୍ୟ ନିଜର ବୋଲି ମନେ କର ନାହିଁ । ଆମର ନିଜର ବୋଲି କିଛି ବି ନ ରହୁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କର, ଏବେ ତୁମକୁ ଘରକୁ ଫେରି ଯିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ କିଭଳି ଭାବରେ ଦରିଦ୍ର ହେଉଛୁ । ତେବେ ଶରୀରରୁ ମଧ୍ୟ ମମତା ତୁଟିଯାଉ । ନିଜେ ମରିଗଲେ ଦୁନିଆ ମଧ୍ୟ ମରିଯିବ — ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ — ବାବା ଯାହା କହୁଛନ୍ତି ତାହା ଠିକ୍ କହୁଛନ୍ତି । ଏବେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ତୁମେ ଯାହା କିଛି ଦେଉଛ, ତା' ପ୍ରତି ବଦଳରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମରେ ତୁମକୁ ତା'ର ଫଳ ମିଳିଯାଉଛି ସେଥିପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି -- ଏସବୁ କିଛି ଈଶ୍ଵର ହିଁ ଦେଇଛନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ କହିଥା'ନ୍ତି ନା — ଇଏ ପୁରବଦନମରେ ବୋଧହୁଏ କିଛି ଭଲ କର୍ମ କରିଥିଲେ, ଯାହାର ଫଳ ଏହି ଜନ୍ମରେ ମିଳିଛି । ଶିବବାବା ତ କାହାର କିଛି ରଖନ୍ତି ନାହିଁ । ବଡ଼-ବଡ଼ ରାଜାମାନେ ଜମିଦାରମାନଙ୍କୁ ଉପହାର ଦେଇଥା'ନ୍ତି । କେହି ଉପହାର ନିଅନ୍ତି ଆଉ କେହି ନିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ତୁମେମାନେ କିଛି ବି ଦାନ ପ୍ରଣୟ କରୁନାହିଁ କାହିଁକି ନା ସେଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ବହୁତ ଧନ ଥାଏ । ତେବେ ଦାନ କାହାକୁ କରିବ । ସେଠାରେ ତ ଗରୀବ କେହି ନଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ହିଁ ଗରୀବରୁ ଧନୀ, ଧନୀରୁ ଗରୀବ ହେଉଛ । ଦୁନିଆରେ ଲୋକମାନେ ଭଗବାନଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ଅମୃତକୁ ସଂସ୍ପର୍ଶ କରିଦିଅ, କୃପା କରିଦିଅ, ଏହା କରିଦିଅ । ପୂର୍ବରୁ ସମସ୍ତେ ଶିବବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ମାଗୁଥିଲେ । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ଭକ୍ତି ବ୍ୟଭିଚାରୀ ହୋଇଯାଉଛି ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତଙ୍କ ନିକଟରେ ହାତ ଯୋଡ଼ୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଆମର ଝୋଲି ଭରପୁର କରିଦିଅ । ତେବେ ଲୋକମାନେ କେତେ ପଥରବୁଦ୍ଧି ଅଟନ୍ତି ନା । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଭଗବାନ ଆସି ପଥରବୁଦ୍ଧିକୁ ପାରସବୁଦ୍ଧି କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଖୁସୀ ରହିବା ଦରକାର । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଅତିଦୂରୀୟ ସୁଖ ବିଷୟରେ ଯଦି ଜାଣିବାର ଅଛି ତେବେ ଗୋପୀ ବଲ୍ଲଭଙ୍କର ଗୋପ ଗୋପୀମାନଙ୍କୁ ପଚାର । ଯେମିତି କାହାର ଯଦି କୌଣସି କ୍ଷେତ୍ରରେ ବହୁତ ଲାଭ ମିଳିଯାଏ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ବହୁତ ଖୁସୀ ହୋଇଥାଏ ନା । ସେମିତି ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଖୁସୀ ରହିବା ଦରକାର । ତୁମକୁ ପ୍ରଥମେ ୧୦୦ ପ୍ରତିଶତ ଖୁସି ଥିଲା ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ କମି କମି ଗଲା । ଏବେ ତ କିଛି ବି ଖୁସି ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ତୁମ ପାଖରେ ଅବିନାଶୀ ରାଜଧାନୀ ଥିଲା, ପୁଣି ତାଙ୍କର ବିନାଶୀ ରାଜଧାନୀ ହେଲା ଯାହାକି ଅଳ୍ପକାଳର ଥିଲା । ଏବେ ଦେଖ ବିରଲା ପାଖରେ କେତେ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ଅଛି । କେତେ ମନଦିର ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାହା କରିବା ଦଢ଼ା ଲାଗି କିଛି ବି ମିଳୁନାହିଁ । ସିଏ ଗରୀବମାନଙ୍କୁ ତ କିଛି ବି ଦେଉନାହାନ୍ତି । କେବଳ ମନଦିର ତିଆରି କରିଛନ୍ତି, ଯେଉଁଠାରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଆସି ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରିବେ । ହିଁ ଯଦି ଗରୀବମାନଙ୍କୁ କିଛି ଦାନ କରିବେ ତେବେ ତା' ପ୍ରତିବଦଳରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମରେ

କିଛି ମିଳିପାରିବ । ଯେମିତି ଧର୍ମଶାଳା ତିଆରି କରିଲେ ସେଠାରେ ବହୁତ ଲୋକ ଯାଇ ବିଶ୍ରାମ କରନ୍ତି ତେଣୁ ତା' ବଦଳରେ ପରଜନ୍ମରେ ତାଙ୍କୁ ଅଳ୍ପକାଳର ସୁଖ ମିଳିଯାଏ । ଯଦି କେହି ତାଙ୍କତରଫାନା ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମରେ ଅଳ୍ପକାଳର ସୁଖ ମିଳିଯାଉଛି । ଏବେ ଅବିନାଶୀ ପିତା ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏସବୁ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗର ବହୁତ ମହିମା ରହିଛି । ତୁମମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ମହିମା ରହିଛି କାହିଁକି ନା ତୁମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେଉଛ । ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଭଗବାନ ଆସି ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ସିଏ ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଏହି ସାରା ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ ବୃକ୍ଷର ବୀଜରୂପ । ସିଏ ହିଁ ଆସି ସାରା ଚରାମାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯଦି କେହି ତୁମକୁ ପଚାରିବେ — ଭଗବାନ ତୁମକୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି! ତେବେ ତାଙ୍କୁ କୁହ — କ'ଣ ଏକଥା ଭୁଲିଯାଇଛି — ଗୀତାରେ ଭଗବାନୁବାଚ ଅଛି ନା, ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା କରୁଛି । ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ ତୁମେ ଏବେ ବୁଝୁଛ । ପତିତ ରାଜାମାନେ ପବିତ୍ର ରାଜାମାନଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା କରୁଛି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ସଂଗ୍ରହର ମାଲିକ ଥିଲେ ନା । ସଂଗ୍ରହର ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଦ୍ଵାଦ୍ଵାରଯୁଗ-କଳିଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ନମସ୍କାର କରୁଛନ୍ତି, ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ଏହି କଥାକୁ ତୁମେ ଏବେ ବୁଝୁଛ । ଭକ୍ତମାନେ ତ କିଛି ବି ବୁଝୁ ନାହାନ୍ତି । ସେମାନେ କେବଳ ଶାସ୍ତ୍ରର କାହାଣୀ ଆଦି ପଢ଼ୁଛନ୍ତି ଆଉ ଶୁଣୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ତୁମେ ଅଧାକଲ୍ପ ପରି ଯେଉଁ ଗୀତା ପଢ଼ି ପଢ଼ି ଆସିଲ, ଶୁଣି ଶୁଣି ଆସିଲ, ସେଥିରୁ କିଛି ପରାପ୍ତି ହେଲା କି ? ପେଟ ତ ଭରପୁର ହେଲା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏବେ ତୁମର ପେଟ ଭରପୁର ହେଉଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ପାର୍ଟ (ଅଭିନୟ) କେବଳ ଥରେ ମାତ୍ର ଚାଲୁଛି । ନିଜେ ଭଗବାନ ଆସି କହୁଛନ୍ତି — ମୁଁ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ବାବା କ୍ଷାତ୍ଵ ଦ୍ଵାରା ହିଁ କହୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ କ୍ଷାତ୍ଵ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିବେ । ବାବା କ'ଣ ଉପରେ ଥାଇ ନିରୁଦ୍ଦେଶ ଦେବେ କି! ସିଏ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମ ସମମୁଖକୁ ଆସୁଛି । ଏବେ ତୁମେ ତାଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣୁଛ । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ କିଛି ଜାଣିଥିଲେ । ଏବେ ସବୁ ଜାଣିପାରୁଛନ୍ତି । ବାକି ଗଙ୍ଗା ପାଣି ତ କାହାକୁ ପବିତ୍ର କରୁନାହିଁ, ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନର କଥା । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବା ଏବେ ସମମୁଖରେ ବସିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ଏବେ ଉପରକୁ ଯିବ ନାହିଁ, ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ହେଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ରଥ, କ୍ଷାତ୍ଵ ବାବା ଜୋତା ମଧ୍ୟ ସମ୍ବୋଧନ କରୁଛନ୍ତି, ତବା ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ଏହି ତବାରେ ସେହି ଅମୂଲ୍ୟ ହୀରା ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି । ସେ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ତ ସୁନାର ତବାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ସମୁଗୀ ଦେବୀ ଶରୀରରେ ରଖିବା ଦରକାର । ଇଏ ସୁନାର ଦୁନିଆ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନା — ଯେଉଁ ବସ୍ତ୍ରର ଧୋବାଘରୁ ସଫା ହୋଇ ଆସେ ତାହା ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ । ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ଛୁ ମନ୍ତ୍ର । ତେଣୁ ଏହି ଛୁ ମନ୍ତ୍ରର ଯାଦୁ ଦ୍ଵାରା ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ମିଳିଯାଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ଏହାଙ୍କୁ ଯାଦୁକର ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ତୁମମାନଙ୍କର ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଯାଉଛି ଯେ ଆମେ ଏହିଭଳି ହେବୁ । ଏହି କଥା ଶୁଣି ତୁମେ ଏବେ ବାସନ୍ତରେ ଶୁଣୁଛ । ପୂର୍ବରୁ ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ସତ୍ସ-ନାରାୟଣ କଥା ଶୁଣୁଥିଲ ସେତେବେଳେ କ'ଣ କିଛି ବୁଝୁଥିଲ କି ? ସେତେବେଳେ ତ କଥା ଶୁଣିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ବିଦେଶ, ଷ୍ଟିମର ଆଦି ମନେ ପଡୁଥିଲା । ସତ୍ସ-ନାରାୟଣଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ସାରିବା ପରେ ପୁଣି ଯାତ୍ରାରେ ଯାଉଥିଲେ । ସେମାନେ ତ ପୁଣି ଫେରି ଆସୁଥିଲେ । ବାବା ତ କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ପୁଣି ଏହି ଛି-ଛି ଦୁନିଆକୁ ଫେରିବାର ନାହିଁ । ଭାରତ ଅମରଲୋକ, ସଂଗ୍ରହ ଥିଲା, ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି ନା । ତାଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ, ଶାନ୍ତି, ସବୁକିଛି ଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ଦୁନିଆ ତାହା ହିଁ ଚାହୁଁଛି ଯେ ବିଶ୍ଵରେ ଶାନ୍ତି ହେଉ, ସମସ୍ତେ ମିଶି ଏକତ୍ର ହୋଇଯାଆନ୍ତୁ । ତେବେ ଏତେ ସବୁ ଧର୍ମ ମିଶି ଏକ କିପରି ହେବେ ? କାରଣ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଧର୍ମ ଅଲଗା, ତେହେରା ଅଲଗା-ଅଲଗା ତେବେ ସମସ୍ତେ ଏକ କିପରି ହେବେ! ତାହା ତ ହେଉଛି ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମ । ସେଠାରେ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ, ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ସେଠାରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ହିଁ ନ ରହିବ ନାହିଁ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଲଢେଇ ହେବ । ତାକୁ ହିଁ ବିଶ୍ଵରେ ଶାନ୍ତି କୁହାଯାଏ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବା ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ସବୁ ପିଲା ଏକାଭଳି ପଢୁନାହାନ୍ତି । କ୍ରମାନୁସାରେ ତ ସମସ୍ତେ ରହିବେ । ଏବେ ସତ୍ସମୁଗୀ ରାଜଧାନୀ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିମାନ କରୁଛନ୍ତି ।

ଏହା ହେଉଛି ଲକ୍ଷ୍ମୀରୀୟ ବିଶ୍ଵ ବିଦ୍ୟାଳୟ । ଏହାକୁ ଭକ୍ତମାନେ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଅନେକ ଥର ଭଗବାନୁବାଚ ଶୁଣିଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଗୀତା ହେଉଛି ଭାରତବାସୀମାନଙ୍କର ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର । ଗୀତାର ତ ଅପରମଥପାର ମହିମା ରହିଛି । ତାକୁ ସର୍ବବିଶ୍ଵାସୀ ଶିରୋମଣୀ ଭଗବତ୍ ଗୀତା କୁହାଯାଏ । ଶିରୋମଣୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ । ପତିତ-ପବନ ସଦୃଶ ଦାତା ଏକମାତ୍ର ଭଗବାନ ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏକି ସବୁ ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଭାରତବାସୀ ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝୁ ନାହାନ୍ତି । କିଛି ନବୁଝି କେବଳ ଆମେ ସବୁ ଭାଇ-ଭାଇ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏବେ ତୁମକୁ ବାବା ବୁଝାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟୁ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଶାନ୍ତିଧାମର ନିବାସୀ ଅଟୁ । ଏଠାରେ ଆମେ ଅଭିନୟ କରି-କରି ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଉଛୁ ଏବଂ ଘରକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଉଛୁ । ଯେଉଁ ପିତା ଭାରତକୁ ସାରା ବଶ୍ରର ରାଜ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି । ଏହିସବୁ ରହସ୍ୟ ବାବା ହିଁ ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆରକ୍ଷା!

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ

ପିତାତ୍ମକର ଆର୍ଥିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କରେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଅତିନିମ୍ନସ୍ଥ ସୁଖର ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ହେଲେ ଏହି ସମ୍ପତ୍ତି ରହୁ ଯେ ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ ଯେତେବେଳେ କି ଆମକୁ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଆମେ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ହେବୁ । ଏବେ ହିଁ ଆମକୁ ଭ୍ରାମାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି ।

(୨) ଏବେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ ତେଣୁ ଏହି ଶରୀରଠାରୁ ମଧ୍ୟ ମମତା ତୁଟାଇ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହାକୁ ଭୁଲି ନିଜକୁ ଅଗରୀରୀ ଆତ୍ମା ନିର୍ଗନ୍ଧ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ବାବାତ୍ମକ ସମାନ ଦୟାଶୀଳ ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କ୍ଷମା ଦେଇ ସନ୍ଦେହ କରୁଥିବା ମାଷ୍ଟର ଦାତା ହୁଅ । ଯେପରି ବାବାତ୍ମକୁ ଦୟାଶୀଳ ବା ଦୟାର ସାଗର କୁହାଯାଏ, ସେହିଭଳି ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ମାଷ୍ଟର ଦୟାର ସାଗର ଅଟ । ଯେଉଁମାନେ ଦୟାଶୀଳ ଅଟନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ଅନ୍ୟର କଲ୍ୟାଣ କରିପାରିବେ, ଅକଲ୍ୟାଣକାରୀକୁ ମଧ୍ୟ କ୍ଷମା କରିପାରିବେ । ସେମାନେ ମାଷ୍ଟର ସନ୍ଦେହର ସାଗର ହୋଇଥାନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସନ୍ଦେହ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ବି ନଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସମ୍ପତ୍ତିଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ସନ୍ଦେହର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ସେଥିପାଇଁ ମାଷ୍ଟର ଦାତା ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ଦେହ ଦେଇଚାଲ । କେହି ବି ଖାଲି ହାତରେ ଫେରି ନ ଯାଆନ୍ତୁ ।

ସ୍ଫୋଗାନ:- ଯଦି ତୀବ୍ର ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ହେବାର ଇଚ୍ଛା ରଖିଛ ତେବେ ଯେଉଁଠାରେ ଇଚ୍ଛା ଅଛି ସେଠାରେ ରାସ୍ତା ମଧ୍ୟ ମିଳିଯିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***